

nat ajas hoopst sadulasse ja hakkas nagu meeletu mööda teesid ja põldusid, metsade ja kraawide läbi ristati põigiti sõitma. Öhtu läks kõrtsi wastast tunnistajat südames wii- nawaati uputama. Seal ta istus laua taga, filmad punnis, suu wiltu, ohkas raskesti, ajas ühe klaasi täie teise järele kurgust alla, senni kui pea üena purjes; hakkas siis joob- nust peast käresema ja mürama ja klaasi pudelit, mis aga ete juhtus, puruks lööma. Inimesed, kes kõrtsis olivad, hoidsiwad hir- muga temast eemale, sosisesid üks teise kõrwa: „Kes teab, mis sest saab?“ Teise laua ääres istus üks lihunik, ärapoodud talupoja sugulane, sellega läks hul järsku riidu, sõimab, wannub, tõstab wiimaks koguni kät tema wastu. Lihuniku süda sai täis, tahtis ju wastupanna, aga siis tuli ta meele, et Madis sellama päawal oli Jumala kohtu ete kutsutud, kartis wiletsa inimesega tüliose saada, hoidis tagasi, püüdis joobnud meest meelitada, ei midagi! Mees hakkas ifa hullumine ja kurjemine tema kallale, wiimaks lihunik wõttis kübara käte, läks toast wälja

lootes sedawiisi temast lahti saawa. Aga sest ei tulnud abi midagi, Madis nagu hul tema kannul, saadab teda sõimuga ja peksuga koju ja siingi ei taha teda rahul jätta, waid kipub wägise, walge waht suu ees, maja sisse.

Nüüd lõppes mehe kannatamine otsa, tahtis hullu hirmutada, wõtab oda seina küllest, karjub: „Noh, nüüd andke rahu, muidu wõib sest suur õnnetus tõusta!“ Sai lihunik seda võimaldud, hoidis oda tema wastu. Madis otse kui pime jooksis suure joonega oda külge, sadas maha ja sülitas werega hinge wälja. Just sellama filmapilgul löi tornikel 12, ja oli sedawiisi waeze talumehe kutsumine töeks läind, ennegu steine pääw koitma hakkas.

Madiske naene ei tahtnud enam sinna koh- ta jääda, kus se hirmus asi olli sündinud, ja kolis oma poja Kristohwiga meie külas- se, ja ostis temale siin ühe märka sure taluaseme.

Selle sõa hakul, mis meie nüüd wast kolmekümne aastajeks sõaks nimetame, ja mis Luteruse ja Katoliki usuliste wahel kõik üle Saksamaa sai sõditud, olin mina